A°. 1843. N°. 92.

DONDERDAG, 16 NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

ADVERTENTIEN.

(27663) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving verkoopen:

***Tien* baleu KATOEN,**

van de Plantaadje *Mary'skope* ½ aandeel; aankomende ANNA BODKIN, Huisvrouw van PATRICK HAYNES.

Zullende de inschrijvings - billetten ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen tot Zaturdag den 18den dezer, des voormiddags ten *tien* uren.

Paramaribo, den 14 *November* 1843.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(28598) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 17den November 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek, bij Executie verkoopen:

De KOFFIJ-PLANTAADJE *SCHAAPSTEDE*, cum annexis, gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *de Goede Vriendschap* en *Rhijnberk*; aankomende den Boedel wijlen ALEXANDER ELIAZER SALOMONS. — En

Eenige *MEUBELAIRE GOEDEREN*; aankomende J. G. J. HELMCKE.

Paramaribo, den 11 *November* 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

(28945) SEQUESTERS in de Plantaadje *Pieterzorg*, bieden bij inschrijving te koop aan:

***Vijftig* vaten SUIKER,**

De inschrijvings - billetten zullen aangenomen worden tot Dingsdag den 21sten dezer, des morgens ten *negen* ure, ter Griffie van het Geregtshof, alwaar het monster te bezigtigen is, en alsdan worden geopend ten overstaan van Heeren Gecommitteerden uit den Hove.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker voor rekening en risico van den Kooper binnen *veertien* dagen moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 14 *November* 1843.

(28944) Over ses weken, dag en datum nader te bepalen, zal de ondergeteekende door- en ten huize van den Venduemeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan den Grooten dijkweg van *Combé*, Eerste Buitenwijk No. 38, grenzende het Erf tot aan de *Wickersstraat*, aankomende den Boedel wijlen Mevrouw de Weduwe PFANNKUCHEN.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP.

Paramaribo, den 9 *November* 1843.
F. G. van PFANNKUCHEN qq.

OLYMPISCHE CIRCUS.

HEDEN, *den* 16 *NOVEMBER* 1843, zal bovenstaande CIRCUS hare *Kunstvoorstellingen* aanvangen, en dagelijks ('s Zondags uitgezonderd), voor eenen zeer korten tijd continueren, met:

Magnifique Voorstellingen,

zoo te PAARD als anderzins, alles te beschrijven op de Programma's van de successivelijk - voorstellingen, op de speeldagen verkrijgbaar.

Prijzen der Zitplaatsen:
1ste RANG *f* 5.
2de RANG » 3,50.
3de RANG » 2,50.

Militairen van het Garnisoen en Kinderen beneden de *tien* jaren, betalen de *helft*.

De *Entrée-billetten* zijn verkrijgbaar op den dag der vertooning in het gebouw van de Circus, aan de *Keizerstraat*.

Aanvang precies ten *half acht* uren. (28885)

(28886) ☞ *HEDEN* en alle volgende AVONDEN, ter gelegenheid der voorstellingen van het

***Cirque Olimpique*,**

zijn bij den ondergeteekende tegen *gereed Geld*, verkrijgbaar: VERVERSCHINGEN.

Paramaribo, den 16 *November* 1843.
H. N. LEVIJ.

De ondergeteekende verwittigt zijne geëerde Begunstigers, dat hij voornemens is de *Affaire* door hem onder de Firma

NIEBERG & BOTHE

gedreven, op te breken, en binnen kort naar het Moederland te vertrekken. Hij biedt zijne voorradige *GOEDEREN* tegen *verminderde prijzen* te koop aan; — alsmede op *favorabele* conditien:

Het door hem bewoond *HUIS* en *ERF*, aan den *Waterkant*, La. A. No. 172. (28602)

Paramaribo, den 9 *November* 1843.
H. A. BOTHE.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 12den dezer, het Nd. Am. Schip Laurence H. Adams, Kapt. R. Rich, van New-York, hebbende 30 dagen reis; Passagiers: A. Main, W. A. Delivan, J. G. Cadwaleader, J. Wills, Echtgenoot en 5 Kinderen, P. Cosse, W. Hobbs, H. Mustayer, E. Woods en Echtgenoot, F. Miller, L. Sippman, F. Whittaker, M. S. Glenroy, W. Chambers, Wm. Mc. Cabe, H. A. Perkins, Wm. Steward, F. Storer, G. Atwood, R. Quintard, M. Alido F. Millery, Doct. Riley, A. P. Lincoln, J. Clark, G. M. Bush, J. Mitchel en J. Burnett.

Den 13den, de Nd. Am. Brik Garnett, Kapt. H. Hodge, van Boston, hebbende 30 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik Baltic, Kapt. J. Waite, van Portland, hebbende 22 dagen reis.

De beloonde Kinderlijke Liefde.

Te S., een dorp in F., ontstond eens brand. Onder de menigte van menschen, die zich derwaarts spoedden, om den brand te helpen blusschen, bevond zich ook een pachter van een naburig adelijk goed, een zeer braaf en eerlijk man. Hij had eenige vrienden in het dorp: tot deze ging hij het eerst, dewijl hunne woningen het naaste stonden aan de plaats van den brand, hielp hen in het redden van hun huisraad, en deed al, wat hem mogelijk was, om hun noodlot te gemoet te komen. Zoodra de brand gebluscht was, spoedde hij zich weder naar huis, om nu, aan hen, wier woningen afgebrand waren, eenige levensmiddelen toe te zenden, en, toebereidselen te maken, om zijne vrienden die hunne huizen verloren hadden, in zijn huis te ontvangen. Zijn weg voerde hem juist over de plaats, alwaar de ongelukkigen hun huisraad, bedden, en wat zij al meer uit den brand hadden gered, nedergelegd hadden.

Aldaar bevonden zich verscheidene lieden, die weenden en klaagden, en onder deze ook een jong slecht gekleed meisje. Zij weende het meest, wrong de handen en riep bij herhaling uit: »Ach mijn Vader! mijn arme Vader! Dit roerde den goeden pachter, hij ging naar haar toe en vraagde haar, wat dan toch haren vader scheelde? »Ach, onze lieve Heer ontferme zich!" antwoordde het meisje, »mijn arme vader is nu 88 jaar oud, kan niet meer zien en zijn huis is mede afgebrand. Ik ben jong, ben gezond en sterk, ik zou wel voortkomen, het is thans zomer; ik kon dan den ganschen dag door om dagloon werken, en des nachts kon ik immers in eene schuur slapen, maar mijn oude vader, waar moet die nu blijven? Tot hiertoe had hij nog een huisje, waarin hij wonen koude, ik arbeidde, wij konden eene koe houden, van wier melk ik mijnen ouden vader eene soep kon maken. Maar nu is alles verloren."

De eerlijke pachter werd daardoor getroffen, zocht haar gerust te stellen, zeide, dat zij verder slechts vlijtig moest arbeiden en op God vertrouwen, die zou haar zeker niet verlaten.

»O!" antwoordde zij, »ik wil arbeiden zoo veel ik maar kan, en elken morgen God om zijnen zegen bidden."

»Doe dat maar," zeide de pachter, haalde zijne geldbeurs uit den zak en gaf haar het geld, wat hij juist bij zich had, liet zich haren naam zeggen, en schreef denzelven zorgvuldig in zijn zakboekje op.

Den volgenden dag, toen hij weder te S. kwam, vernam hij dadelijk verder naar haar, en dewijl ieder een haar wegens hare vlijt, hare braafheid, en bijzonder wegens de goede oppassing en het onderhouden van haren vader prees, nam hij haar, benevens haren vader, tot zich op het landgoed, wees haar een huis het welk hij aldaar bezat, ter woning aan, en gaf haar het opzigt over zijn huisgezin. Daar had zij nu volop, en kon haren vader thans beter, dan voorheen, oppassen en onderhouden.

Zij deed dit tot dat hij stierf, en genoot daarvoor het geluk van door God gezegend en door hare medemenschen bemind te worden. Toen zij zelve oud werd, onderhielden en voedden haar hare kinderen evenens, als zij haren vader onderhouden en gevoed had.

Wat de menschen voor geld niet in staat zijn te doen.

Men kan naauwelijks gelooven, dat een mensch het geld liever zoude hebben, dan zijn leven, — en echter ziet men dagelijks door de ondervinding, hoe ver de gierigheid, de liefde voor het geld, en de begeerte, om gemakkelijk en rijk te leven, zonder dat men behoeft te arbeiden, den mensch brengen kan. Noemt eens alle die lieden, welke zich van onnatuurlijke kunsten generen: de koordedansers, de springers, de vuur-, kolen-, naalden- en steeneters, de roekelooze paardenrijders, de sterke mannen, die zich een aanbeeld op het lijf zetten, en daarop ijzer smeden, of zich door paarden scheuren laten. In welke gevaren wagen zich deze menschen niet - alleen om geld! Eindelijk toch gaat het hun gewoonlijk zoo, dat zij arm of beenen, of zelfs wel den hals breken.

Wat doet de mensch niet voor geld? — Voor de eer van God, voor zijne noodlijdende naasten, voor het goede, voor het heil zijner onsterfelijke ziel doet hij gewis datgene niet, wat hij in staat is voor het geld te doen. Gierigheid heet met regt » een wortel van alle kwaad." Ik zal u daarvan eene zonderlinge geschiedenis verhalen.

Bij Sicilie, niet verre van Messina (welke stad voor eenige jaren door eene aardbeving verwoest is), is eene geweldige draaikolk of maalstroom in de zee, die zich als eene slek omdraait, en alles met zich naar onderen rukt, wat er in komt. Bij de oude dichters heet dezelve Scylla en Charybdis. Even zoo dra it hij alles van beneden weder omhoog. Tusschen de rotsen moeten verschrikkelijke draaikolken zijn, waardoor het water zoo rond gedraaid wordt.

Frederik, Koning van Sicilie, wilde gaarne de inwendige gesteldheid van dezen maalstroom weten. Wie kon het hem zeggen? Wie wilde er zich in wagen? De Koning beloofde eene groote belooning aan hem, die het doen zoude.

Er deed zich toch een mensch op, die het waagde. En deze mag ons nu tot een voorbeeld verstrekken, wat een mensch in staat is voor geld te doen. Het was een zeer zonderling man, die wel weinig zijns gelijken gehad heeft. Voor ik zijne daad verhaal, moet ik u eerst dien man wat nader beschrijven.

Dit zonderlinge mensch heette Cola Pesce. Het was een duiker, die zich eenen geruimen tijd onder het water ophouden, en gezonkene dingen er weder uithalen kon. Men noemde hem gewoonlijk ook slechts Niklaas Visch, omdat hij gedurig onder water was en dikwijls gehecle dagen in de zee bleef. Zoo goed verstond Hij zijn handwerk, Hij leefde enkel van visschen en van mosselen. Niet zelden gebeurde het, dat hij de scheepslieden doodelijk verschrikte. Wanneer deze hem dikwijls, midden in den felsten storm, uit de schuimende golven zagen bovenkomen, dan hielden zij hem voor een zeewonder, voor een spook, of voor eenen boozen geest, en schreeuwden angstig om hulp. Dan borst de schalk midden in den vloed in een luid gelach uit.

Dezen vischmensch liet de Koning komen, en zeide tot hem: » Daar gij u zoo goed onder water weet te redden, wilt gij niet eens in den maalstroom springen? Ik wenschte zoo gaarne te weten, hoe die inwendig gesteld is. Zie, dezen gouden beker werp ik er in, hij zal de uwe zijn, als gij er hem uithaalt."

De beker werd er in geworpen, — en Cola Pesce sprong denzelven achterna. Een ieder dacht: » Nu dezen is het gedaan; hij zal niet wederkomen. — De Koning wachtte, en wachtte. — Eer hij er om dacht, na verloop omtrent van drie kwartier, stak Cola Pesce het zwarte hoofd uit het water, en kwam weldra met den beker in de hand bij den Koning.

» Wat hebt gij gezien? hoe hebt gij het er gevonden?" vroeg dezelve.

» Daar ziet het verschrikkelijk uit," antwoordde de waaghals, » Hoe verheug ik mij, dat ik mij uit dat heksenhof weder uitgeworsteld heb! Het is een afgrijsselijke afgrond met niets dan met klippen omgeven. Het water stort met zulk een geweld naar beneden en draait zich zoo door de klippen rond, dat geen levendige ziel het er houden kan. Geheel beneden ben ik niet geweest. Ik moest mij tusschen de klippen klemmen, opdat mij de maalstroom niet medesleepte. De beker lag tusschen eene der klippen. Hier bleef ik zoo lang, tot dat de maalstroom weder van beneden naar boven kwam, en mij er mede uitvoerde. Maar dit is nog niet alles. Tusschen de klippen zitten verschrikkelijke Zeepolypen of Veelvoeten, zoo groot als menschen. Deze strekten onophoudelijk hunne armen naar mij uit."

» Dat is alles goed en wel," hernam de Koning; » maar het is mij nog niet genoeg. Gij moet nog eens naar beneden, en verder naar onderen in de diepte. Want ik wil eigenlijk weten, hoe het op den bodem uitziet, waardoor de maalstroom van onderen opwaarts gedreven wordt."

» Neen!" antwoordde hij; » dat mag een ander wagen — ik altans niet. Het water zal het mij niet doen, maar de polypen."

Kortom, hij wilde niet. Hierop liet de Koning er een' grooter' gouden beker, met parels en edelgesteenten omzet, inwerpen. Dit bekoorde hem zoo, dat hij dien weder nasprong. Doch — hij zal nog terug komen. Ongetwijfeld heeft hem een van de grootste polypen gevangen. Kon hij niet met den eersten beker tevreden zijn?

Zoo ziet men, wat de mensch in staat is om het geld te doen. Hoe meer hij heeft, hoe meer hij wil hebben.

Eerlijkheid bij Behoefte.

Een handwerksman te M . . . was door krankheid en duurte geheel verarmd, ja de nood was bij hem eenige reizen zoo groot geworden, dat hij medelijdende menschen om hulp had moeten aanspreken.

Eens, toen hij zich ook in grooten nood bevond en geene bete broods voor zich en zijne kinderen had, ging hij met een bezwaard gemoed hart uit, om bij eenen menschenvriend, wiens milddadigheid hem bekend was, hulp te zoeken.

Doch hij trof denzelven niet te huis, maar hoorde, dat dezelve zich juist op het veld, vrij ver van de stad bevond.

Zijn nood gedoogde geen lang uitstel, hij reikhalsde naar hulp, en ging dus de stad uit, om den man op te zoeken.

De weg voerde over eene landstraat. Een postwagen reed hem zeer gezwind voorbij: en toen die reeds ver verwijderd was, zag hij iets van denzelven afvallen.

Hij liep toe, nam het op, en overtuigde zich spoedig, dat het een pakje met geld was.

De postwagen was ondertusschen reeds zoo verre weg, dat het hem onmogelijk viel, dien in te halen en den reiziger het verlorene te overhandigen. Hij moest er dus op bedacht zijn, om zijnen vond intusschen in veiligheid te brengen.

Het pakje was echter zoo groot en zwaar, dat hij het niet wel op eenmaal naar huis kon dragen. Daarom droeg hij het van den weg naar eene verborgene plaats, maakte het open en vond, dat het geld in verscheidene huidels verdeeld was. Hij groef dus de helft in de aarde; de andere helft droeg hij in de stad in zijne woning; vervolgens ging hij weder op het veld en haalde het overige.

Nu had hij eenen grooten schat in zijn huis van welken niemand iets wist. Menig ander zou gedacht hebben: » nu ben ik rijk genoeg!" — Maar dezen eerlijke man dacht zoo niet; en, ofschoon hij geene bete broods in huis had; sloeg hij echter de hand niet aan den gevonden schat, maar meldde het, volgens pligt en geweten, bij de overheid aan. Het geld werd verzegeld en op het raadhuis nedergelegd, waar het blijven moest, tot dat de eigenaar zich zou aanmelden.

Na verloop van eenige dagen werd in de nieuwspapieren bekend gemaakt, dat een doorreizende koopman een pakje met 1200 gulden verloren had, waarvan hij dengenen, die het mogt hebben gevonden en het weder terug gaf, eene belooning van 100 gulden beloofde.

Men meldde hem de plaats, waar zijn geld was; hij kwam en vond het ten volle juist en naar behooren, zonder dat er een penning aan ontbrak. De eerlijkheid van den armen man bewonderende gaf hij hem met blijdschap de beloofde belooning van honderd gulden.

ADVERSARIA.

Abou Hatem, een beroemd Muzelmansch geleerde, had met opzet en uit eigen vrije verkiezing eene zeer strenge en armoedige levenswijze op zich genomen. Toen een zijner vrienden hem nu eens vraagde: » Hoe hij dit toch kon uithouden?" antwoordde de wijze: » De hemel en de aarde bevatten de gaven en schatten der goede Voorzienigheid; een mensch, die uit deze zegenrijke bronnen met vertrouwen put, dien kan nimmer iets ontbreken."

SPREUKEN.

Ieder mensch kan dwalen; maar het is een dwaas, die de dwaling ziet en daarin nog volhardt.

Die een' ander wil beschuldigen, behoorde eerst zich te verontschuldigen.

Zoo wel hij, die niemand vertrouwt, als degene, die alle menschen vertrouwt, handelt *verkeerdelijk*.

Zich zelven te beheerschen, is de moeijelijkste en gewigtigste heerschappij.

Beoordeel uwe medemenschen met zachtheid, maar verschoon en bewimpel voor u zelven niet uwe eigen gebreken.

Hij doet wel, die bij de roos denkt, dat dezelve zonder doorn mogelijk zoo schoon niet zou bloeijen.

De liefde tot den naasten maakt alles gemakkelijk.

De dronkenschap brengt de menschelijke gebreken niet voort; maar zij verraadt dezelve. Het geluk verandert de zeden niet; maar ontdekt ze.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Concordia, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijner en Scheffer.

Het gekoperd Nederlandsch Kofschip goede Hoop, Kapt. J. E. Rudolph. — Adres bij Van West en De Harte.

Het gekoperd Schoner Kofschip Snelheid, Kapt. F. J. Kamp. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip de Onderneming, Kapt. J. C. Atkes. — Adres bij J. E. Gellee. — Sluit 20 dezer.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. A. J. Andresen. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gezinkt Schoner Kofschip Haarlingen, Kapitein J. J. Dijk. — Adres bij Leijner en Scheffer.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip Nicolaas Witzen, Kapt. P. F. Lange. — Adres bij R. F. Faverel.

Het nieuw gebouwd gekoperd tweedeks Barkschip Catharina, Kapt. H. M. Hillers. — Adres bij H. Degenhard.

Het Nederlandsch Kofschip Adolph Frederik, Kap. G. Zwaneaburg. — Adres bij J. M. Samson.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.